

DZIENNIK URZĘDOWY

KOMISARJATU LUDOWEGO NA M. ŁÓDŹ.

PRENUMERATA.

Rocznie	Marek 30.—
Kwartalnie	Marek 7.50
Miesięcznie	Marek 2.50
z odnośzeniem do domu.	

Redakcja i Administracja

Pasaż Majera 10 (Sienkiewicza 21)
Telefon № 100.
Administracja czynna od 9 do 1 i od 3 do 5.
Redaktor przyjmuje od 11 do 1 po południu.

OGŁOSZENIA.

Za wiersz petitowy (4 szpalty na stronie) lub jego miejsce 75 fen.
Drobne ogłoszenia 12 fen. za wyraz, najmniejsze Mk. 1.50

W chwili gdy nasza machina państwowa zaczyna się rozwijać i potęgnać, gdy omal codziennie powstają nowe rozgałęzienia urzędów, gdy kompetencje zostają ciągle przekazywane nowym władzom, słowem gdy życie państwowo-twórcze płynie wartkim potokiem — w chwili takiej konieczną jest znajomość prawa powstającego, konieczną jest znajomość wszelkich rozporządzeń bądź to władzy centralnej bądź władz lokalnych.

W głębokim zrozumieniu tej potrzeby postanowiłem wydawać w Łodzi „Dziennik Urzędowy“ któryby zamieszczał wszelkie dekrety i rozporządzenia ministerjalne, jako też rozkazy i obwieszczenia lokalnych władz administracyjnych, policyjnych i komunalnych.

Drugie miasto co do wielkości w Republice winno mieć swój organ urzędowy, któryby koncentrował w sobie cały materiał urzędowo-informacyjny. To też przystępujemy do naszego wydawnictwa z wiarą, że zdołamy zbudować silną podstawę zasadzie, że nikt nie może się tłumaczyć niezajomością prawa. Damy czytelnikowi naszemu tę część prawa, która go dotyczy jako obywatela Republiki Polskiej i mieszkańca m. Łodzi.

A. RZEWSKI

Komisarz Ludowy m. Łodzi.

Łódź, dnia 24 lutego 1919 r.

Dekrety i rozporządzenia.

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach.

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego publiczne produkowanie utworów z tekstem słownym, oraz obrazów świetlnych podlega tymczasowym przepisom w artykułach poniższych wyszczególnionym:

Art. 1.

Wszelkie utwory z tekstem słownym, oraz obrazy świetlne produkowane być mogą publicznie tylko za uprzednim zezwoleniem urzędów do spraw prasowych.

Art. 2.

Pozwolenia na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych wydawane będą przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne.

Art. 3.

Właściciele zakładów widowiskowych i rozrywkowych winni w terminie dwutygodniowym od chwili ogłoszenia dekretu niniejszego w „Dzienniku Praw“ Państwa Polskiego złożyć w miejscowych państwowych urzędach administracyjnych pozwolenia na prowadzenie rzeczonych zakładów, udzielone im przez b. władze okupacyjne, w celu zatwierdzenia, pod rygorem art. 37 i 335 K. K.

Art. 4.

Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą zakładów, pozostających pod zarządem Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Art. 5.

Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa: (—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów: (—) I. J. Paderewski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) S. Wojciechowski.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 roku.

DEKRET

w sprawie uregulowania produkcji spirytusu.

Na wniosek Rady Ministrów stanowią, co następuje:

Art. 1.

Wszelkie zezwolenia, wydane dotychczas na pędzenie okowity lub spirytusu, tracą swą moc obowiązującą. Zezwolenia na uruchomienie gorzelnii wydaje Ministerstwo Skarbu ze zgodą Ministerstwa Apropiacji.

Art. 2.

Właściciele gorzelnii, wzgl. urządzeń gorzelnianych lub ich dzierżawcy, w których był potajemnie

pędzony spirytus, podlegają karze ciężkiego więzienia od roku do lat 5 łącznie z karą pieniężną od 5,000 mk. do 100,000 mk.

Całe urządzenie gorzelniane oraz zapasy spirytusu i surowców ulegają konfiskacie na rzecz Skarbu.

Art. 3.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, wykonanie go polecam Ministrowi Skarbu.

Naczelnik Państwa: (—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów: (—) I. J. Paderewski.

Minister Skarbu: (—) Dr. Englich.

Dan w Warszawie, dnia 30 stycznia 1919 r.

DEKRET

o odpowiedzialności za uchylenie się od służby wojskowej.

Na wniosek Rady Ministrów stanowiąc niniejszem aż do odwołania, co następuje:

Winny uchylenia się od służby wojskowej, do której zostanie powołany obwieszczonem publicznie zarządzeniem odpowiedniej władzy, —

ulegnie karze więzienia do roku.

Do nakładania w drodze administracyjnej kar za powyższe przestępstwo upoważniony jest Minister Spraw Wewnętrznych, przyczem zastosowanie kary nie uwalnia skazanego od przymusowego zaliczenia do szeregu, o ile okaże się do służby wojskowej zdatnym.

Naczelnik Państwa: (—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów: (—) I. J. Paderewski.

Kierownik Ministerstwa Spr. Wojsk.:

(—) Wroczyński, Inżynier-Pułkownik.

Dan w Warszawie, dnia 4 lutego 1919 r.

DEKRET

o zakazie wywozu kruszców w monetach, sztabach i wyrobach.

Art. I.

Wywóz złota i srebra w każdej formie, jako to w monetach, sztabach i wyrobach wszelkiego rodzaju, zostaje wzbroniony.

Art. II.

Podróźni przejeżdżający granicę mają prawo przewieźć prócz słubnej obrączki, służące im do własnego użytku: jeden zegarek i nie więcej niż dwa pierścionki.

Art. III.

Przekroczenie niniejszego zakazu pociąga konfiskatę wywozonych przedmiotów oraz karę pieniężną do wysokości ich dziesięciokrotnej wartości rynkowej, prócz tego karę więzienia do 1 roku.

Art. IV.

Dekret niniejszy otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa: (—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów: (—) I. J. Paderewski.

Minister Skarbu: (—) Englich.

Dan w Warszawie dnia 4 lutego 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE.

W celu unormowania cen na mieszkania i inne lokale, wynajmowane od właścicieli domów, jak również, mając na względzie obronę tak zwanych

sublokatorów od wyzysku właścicieli mieszkań, spekulujących na odnajmowaniu oddzielnych pokoi, — niniejszem nakazuje się wszystkim właścicielom domów, ewentualnie ich administratorom:

1) wywiesić na bramach domów wykaz wszystkich wolnych i niezamieszkałych lokali, ze wskazaniem ilości pokoi każdego z nich i z podaniem cen komornego;

2) wywiesić w bramach domów na widocznym miejscu wykaz wszystkich znajdujących się w domu lokali, z wyszczególnieniem ilości pokoi, piętra i numeru mieszkania, ze wskazaniem cen pobieranych za nie;

3) wywiesić w bramach domów, również na widocznym miejscu, wykaz właścicieli mieszkań, odnajmujących od siebie oddzielne pokoje, ze wskazaniem cen pobieranych za takowe.

Winni niezastosowania się do niniejszego rozporządzenia na zasadzie dekretu z dnia 11 stycznia b. r. będą karani, w drodze administracyjnej, aresztem do trzech miesięcy lub grzywną w wysokości do 50,000 marek.

Rozporządzenie niniejsze obowiązywać zaczyna po upływie siedmiu dni od daty ogłoszenia.

Naczelnik Urzędu: (—) L. Ptaszyński.

Warszawa, dnia 3 lutego 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE.

W uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1918 r., (Monitor Polski Nr. 4 z dnia 7 stycznia 1919 r.) postanawiam, co następuje:

1) Żadne loterie pieniężne nie są dozwolone, z wyjątkiem jednorazowych dobroczynnych loterii pieniężnych, na które pozwolenia może wydawać w każdym oddzielnym wypadku Minister Skarbu.

2) Wszystkie loterie pieniężne, działające obecnie z pozwolenia władz, mające na celu zasilenie funduszy poszczególnych instytucji i w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia rozpoczęte, mają prawo ukończyć swe ciągnięcia podług dozwolonego planu i w zatwierdzonych terminach. Pozwolenia uprzednio przez kogokolwiek uzyskane na jeszcze nie rozpoczęte loterie pieniężne są niniejszem unieważnione.

3) Handel losami loterii niedozwolonych, oraz dopomaganie do handlu przez reklamę, ogłaszanie planów i wyników ciągnięć tych loterii, jak również gra na loteryjach niedozwolonych są zakazane.

4) Winni podlegają karze, przewidzianej w art. 332 Kodeksu Karnego.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej od daty ogłoszenia go w „Monitorze Polskim“.

Minister Skarbu: (—) Dr. Englich.

Kier. Urz. Lot. Państw. (—) W. Pańszkowski.

Warszawa, dnia 17 lutego 1919 r.

OBWIESZCZENIE

Urzędu Walki z lichwą i spekulacją.

Wszyscy urzędnicy i agenci Urzędu obowiązani są, przy przeprowadzaniu rewizji, przedewszystkiem okazać swoją legitymację. Każdy urzędnik i agent posiada legitymację, podpisaną przez Naczelnika Urzędu, z pieczęcią i fotografią. Bez tego, legitymacje są nieważne.

Naczelnik Urzędu: (—) L. Ptaszyński.

Warszawa, dnia 5 lutego 1919 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie przewozu ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby wewnątrz kraju.

Dla zabezpieczenia poszczególnych miejscowości kraju od nadmiernego wywozu wprowadza się aż do odwołania przepisy następujące:

1) W ruchu osobowym kolejowym wolno jest przewozić, jako pakunek podręczny, na osobę:

- ziemiaków — do 40 klg.;
- mąki, kaszy, zboża w ziarnie, płodów strączkowych do 20 klg. wszystkich gatunków razem;
- mięsa i wyrobów mięsnych do 10 klg.;
- masła do 10 klg.;
- jaj do 5 kop.

2) Przewóz nafty, cukru i soli dozwolony jest jedynie na podstawie specjalnych zezwoleń Ministerstwa Apropowizacji.

3) Przy przewozie końmi (w ruchu kołowym) pozostawia się wolny obrót ziemniakami (z wyjątkiem przetworów ziemniaczanych), mięsem i wyrobami mięsnymi, oraz solą; zboże i produkty mączne mogą być przewożone tylko do młynów i z młynów do producentów wyłącznie na użytek własny, oraz do magazynów państwowych.

Nafty i cukier mogą być przewożone w ruchu kołowym jedynie przez osoby uprawnione do przewozu tych artykułów z miejsca poboru do miejsca przeznaczenia.

4) Przy wszystkich przesyłkach kolejami, kolejkami dojazdowymi i polnemi, oraz drogą wodną ziemiopłodów i przetworów (mąki, kaszy i t. d.), oraz bydła, świń, owiec, słoniny, wyrobów mięsnych, masła, jaj, cukru, nafty, soli w ilościach wagonowych i mniejszych (za frachtami lub bagażem) potrzebne jest każdorazowo zezwolenie Ministerstwa Apropowizacji w Warszawie. W podaniu do Ministerstwa należy wymienić stację nadawczą i odbiorczą, adres wysyłającego i miejsce przeznaczenia, na jaki użytek jest przeznaczony towar, oraz uzasadnienie konieczności wysyłki.

5) Zezwolenia na przewóz, wydane przez Ministerstwo Apropowizacji, winny być w każdym wypadku zaświadczone przez Referenta Apropowizacyjnego odpowiedniego powiatu, skąd ma być skutecznie wywóz.

6) Przekroczenie powyższych przepisów pociągnie za sobą konfiskatę przewożonych towarów w ilości ponad dozwoloną, oraz kary, przewidziane w odpowiednich dekreтах.

7) Rozporządzenie niniejsze kasuje wszystkie dotychczas wydane okólniki w sprawie przewozu wyżej wymienionych ziemiopłodów i artykułów pierwszej potrzeby.

Minister Apropowizacji: (—) Minkiewicz.

Warszawa, dnia 25 stycznia 1919 r.

ROZKAZ.

Na podstawie art. 3 dekretu o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych ogłaszają się zatwierdzone przez Radę Ministrów dnia 30 stycznia 1919 r.:

Przepisy o użyciu wojsk do pomocy władzom cywilnym.

I) Zasady ogólne.

1. Wojsko do pomocy władzom cywilnym może być wezwane tylko w ostateczności, gdy siły i środki władzy cywilnej okażą się niewystarczającymi i tylko w wypadkach następujących:

1) dla celów zapobiegawczych i ratowniczych podczas klęsk żywiołowych.

2) dla uprzedzenia lub stłumienia zbiorowych aktów gwałtu publicznego, zbrojnych wystąpień przeciwko państwu, bezpieczeństwu życia i całości mienia obywateli;

3) we wszystkich innych wypadkach przewidzianych w poszczególnych ustawach administracyjnych lub sądowych.

2. Wzywać pomocy wojska mogą przedstawiciele władzy publicznej, upoważnieni do tego z mocy prawa lub rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wydanym w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

3. Udzielanie pomocy wojskowej następuje z rozkazu dowódcy właściwego Okręgu Generalnego.

4. Żądanie pomocy wojska należy kierować do dowódcy miejscowego lub najbliższego garnizonu, który żądanie to z własnym w tymże przedmiocie wnioskiem przedstawia do decyzji dowódcy okręgu generalnego; dowódca garnizonu może udzielić na własną odpowiedzialność pomocy tylko w razach nagłych, nie cierpiących żadnej zwłoki.

5. Żądanie pomocy wojska musi być w zasadzie zgłoszone na piśmie, a w razach nagłych ustnie, osobiście przez odnośnego przedstawiciela władzy, lub osobę w tym celu upoważnioną. W tym ostatnim razie osoba, zgłaszająca wezwanie, pozostaje przy oddziale wojsk aż do chwili przybycia na miejsce zajść i wyjaśnienia okoliczności, które spowodowały wezwanie wojska. W razie niemożności piśmiennego i ustnego porozumienia się, żądanie pomocy musi być zgłoszone telefonicznie lub innym sposobem, wyłączającym możliwość mistyfikacji.

6. W żądaniu pomocy wojskowej muszą być podane:

- 1) cel interwencji wojskowej,
- 2) miejsce interwencji oraz
- 3) liczebność żądanego oddziału i inne dane uzupełniające.

7. We wszystkich wypadkach określenie stanu liczebnego oddziału, rodzaju broni i innych warunków, dotyczących wystąpienia lub skonsygnowania wojska, przeznaczonego do pomocy władzy cywilnej, zależy wyłącznie od decyzji dowództwa wojskowego.

8. Władze cywilne po zawezwaniu wojska obowiązane są poczynić niezbędne zarządzenia do jak-najszybszego przewozu tegoż do miejsca przeznaczenia. Koszta przewozu wojska ponosi skarb państwa na rachunek tej władzy, która interwencji wojska zażądała.

9. Wojska wezwane do pomocy władzom cywilnym do miejscowości, leżących po za obrębem ich stałego stacjonowania, mają tam być rozlokowane w skupieniu, w najobszerniejszych pomieszczeniach i bezwzględnie nie każdy żołnierz z osobna. Kwatery oficerów powinny się znajdować w bezpośredniej łączności z kwaterami żołnierzy.

II) Zarządzenia w przewidywaniu rozruchów.

10. W przewidywaniu rozruchów wolno jest wzywać wojsko wyłącznie do miejscowości, nie posiadających załogi miejscowej, lub posiadających liczebnie niewystarczającą. W tym wypadku wysłany oddział po przybyciu na miejsce, pozostaje w pogotowiu, w wyznaczonych mu kwaterach, występuje zaś czynnie nie wcześniej, aż nastąpią okoliczności i warunki przewidziane w art. 1 przepisów niniejszych.

11. W oczekiwaniu rozruchów władze cywilne mają prawo żądać, by część lub cały stan liczebny załogi miejscowej pozostały w koszarach w stanie zupełnej gotowości do czynnego wystąpienia na każde żądanie, i wskazać punkty zagrożone, w których może zająć potrzeba interwencji wojska. Czynnie jednak wojsko wystąpić może tylko po rzeczywistym nastąpieniu okoliczności, przewidzianych w art. 1.

12. Przy wykonaniu zarządzeń, wymienionych w art. 10 i 11, obowiązują przepisy art. 4 i 5; wojsko jednak nie czekając nadejścia decyzji dowódcy okręgu generalnego, może być skonsygnowane natychmiast.

13. W wypadkach mniejszej wagi dowódca garnizonu wysyła do miejsc, wskazanych przez władze bezpieczeństwa publicznego, patrole i podjazdy, w takiej ilości i składzie liczebnym oraz na taki przeciąg czasu, jak to uzna za potrzebne.

14. Patrole w razie zauważonego niebezpieczeństwa, zawiadamiają najbliższy punkt zborny siły wojskowej lub służby bezpieczeństwa, ukrócając zaś jakikolwiek nieporządek na ulicy, skierowują opornych do najbliższego urzędu bezpieczeństwa publicznego.

15. W przedmiocie użycia broni patrole i podjazdy kierują się przepisami art. 113, 114 i 115 służby garniznowej (tymcz. regul. z dn. 9. 12. 18.)

III) Pomoc wojskowa w czasie rozruchów.

16. Pomoc wojskowa ma być tak silną, by dawała pod każdym względem rękojmię, iż zadanie spełnione zostanie i honor oręza nie będzie narażony na szwank.

17. Zasadniczo pomoc wojskowa przeznaczona jest na to, by dać władzom publicznym i ich organom należyłą ochronę, a ich zarządzeniom zapewnić bezwzględny posłuch, nigdy zaś do sprawowania bezpośrednich funkcji policji (milicji) lub tych urzędów, do pomocy którym wojsko dodane zostało.

18. Dowódca wezwanego przez władze cywilne oddziału ma przestrzegać:

1) aby wojskowe i wszelkie inne objekty, uznane za ważne, obsadzone zostały przez oddziały wojska;

2) by przystęp do nich był zamknięty i należyście przeciwko niespodziewanemu opanowaniu zabezpieczony;

3) by dyspozycje alarmowe szczegółowo były uregulowane;

4) by służby wart nie ograniczać tylko do najniezbędniejszej potrzeby, lecz zarządzić tak, by rotę danego oddziału miały w obserwacji również rejony sąsiednie;

5) by dostateczna siła zbrojna zawsze była w pogotowiu;

6) by żołnierze stale wychodzili z koszar i trzymali się razem po dwóch co najmniej;

7) by stosunki ludności z wojskiem ograniczyć do minimum i energicznie przeciwdziałać wszelkim próbom wzajemnego ich komunikowania się;

8) by osobom cywilnym dozwalać wstępu do koszar i zajętych przez wojsko obiektów tylko za pozwoleniem dowódcy oddziału na piśmie;

9) by patrole wysyłać w dostatecznej ilości.

19. Po przybyciu wojska na miejsce wypadków, władze cywilne powiadamiają dowódcę o stanie rzeczy, wskazują cel, jaki ma być przy współdziałaniu wojsk osiągnięty, i upoważniają go do odpowiedzialnych zarządzeń, następnie zaś ze wszystkimi żądaniami swojemi zwracają się do dowódcy oddziału, warty, patrolu lub podjazdu, nie czyniąc dyspozycji bezpo-

średnich; w czasie zaś działania wojska obowiązane są do czynnego współdziałania z dowództwem.

20. W razie nieobecności władz cywilnych na miejscu zająć, oraz we wszystkich wypadkach, kiedy działalność ich jest faktycznie uniemożliwiona, dowódca oddziału, po przybyciu na miejsce, obowiązany jest poczynić wszystkie zarządzenia podług własnego uznania.

21. Dowództwo wojskowe, w celu przerwania rozruchów, powinno zastosować wszelkie możliwe środki, by o ile możności uniknąć użycia broni i niepotrzebnego przelewu krwi.

22. Każdy dowódca działa na miejscu wypadków zupełnie samodzielnie, z zupełnym zdecydowanym spokojem, energicznie, wytrwale i nigdy połowicznie, interwenjując szybko i z takimi siłami, by nie zostawało wątpliwości co do sukcesu, lub też bronić się bezwzględnie tak długo, dopóki nie przybędzie odpowiednia pomoc. Wojsko pozostaje na miejscu wypadku do tej chwili, gdy dowództwo uzna zadanie wojskowe za spełnione.

IV) Użycie broni podczas rozruchów.

23. Należy użyć broni:

1) przy rozruchach lub manifestacjach o charakterze rozruchów na wyraźne, a umotywowane żądanie uprawnionych przedstawicieli władzy cywilnej w każdym wypadku, kiedy ich poprzednie wezwanie do przywrócenia stanu prawnego pozostały bez skutku, a dowódca oddziału tego rodzaju interwencję wojska uzna za konieczną.

2) gdy oddział wojska czynnie lub zbrojnie zostanie napadnięty; jak również gdy tłum przeskadza wojsku w posuwaniu się lub pełnieniu akcji, do której wojsko zostało powołane.

24. Gdy przy oddziale wojska lub jego części albo patrolu, wyznaczonym do przywrócenia porządku i bezpieczeństwa, niema przedstawiciela władzy cywilnej, lecz wobec wojska mają miejsce wypadki gwałtu przeciwko bezpieczeństwu życia i mienia obywateli lub urzędów publicznych, wówczas dowódca wojskowy z własnej inicjatywy ma wezwać (kogo należy) do porządku i gdyby temu wezwaniu nie uczyniono zadość, jąć się środków gwałtownych, nawet gdy wojsko nie było zaczepione.

25. Gdy przyszło już do użycia broni, to w konsekwencji nastąpić winno zupełne rozpedzenie tłumy i schwytywanie podżegaczy; bezwzględnie nie wolno wdawać się w układy, a tembardziej doprowadzić do kapitulacji wojska.

26. Do rozpedzenia tłumy używa się piechoty i, pod osłoną rezerwy, działa się przeważnie bagnetem, oszczędzając w miarę możliwości kobiety, starców i osoby, nie biorące udziału w rozruchach. Na wypadek, gdyby natarcie bagnetem nie dało rezultatu lub gdyby strzelano do wojska, albo zmuszono je do obrony koniecznej, należy użyć broni palnej, nie wolno wtedy jednak już strzelać w górę.

27. Natarcie bagnetem lub salwę powinien poprzedzić potrójny sygnał trąbką.

28. Bez poprzedniego sygnału ostrzegawczego wolno użyć broni w wypadkach następujących:

1) dla samoobrony, gdy wojsko zostanie napadnięte,

2) w razie zbrodni lub gwałtów popełnianych w obecności wojska,

3) przeciwko czynnie opierającym się lub przeskadzającym działaniu wojska.

29. Kawalerji z uwagi na jej zdolność szybkiego poruszania się i przerzucania się używa się do usunięcia tłumu z placów i ulic, nawet bez konieczności użycia broni; patrole kawaleryjskie mają za zadanie przeskadzać formowaniu się tłumu.

30. W razie poważniejszych rozruchów piechota i kawalerja występują z karabinami maszynowymi, a w wypadkach szczególnych do pomocy piechocie i kawalerji dodać może artylerja, w sile co najmniej dwóch armat. Artylerja może być również użyta w razie braku w danej miejscowości kawalerji lub piechoty; w tym wypadku należy wyznaczyć oddziały uzbrojonych artylerzystów bez armat, lecz o ile możliwości konno.

31. Aresztowań dokonywują w zasadzie organy bezpieczeństwa publicznego, jeśli jednak wyjątkowo wypadnie to czynić wojsku, to do tego celu przeznaczyć patrole pod wodzą energicznych silnych podoficerów lub żołnierzy, zaopatrując ich w odpowiednie szczegółowe instrukcje.

32. Dla osobistej osłony przedstawiciela władzy, oraz dowódcy, jako osób interwenjujących w rozruchach należy dać specjalne patrole ochronne.

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych

(—) Wroczyński, pułkownik.

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 r.

Z Komisarjatu Ludowego m. Łodzi.

OKÓLNIK

do Komisarzy Rządowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych i zakładach drukarskich oraz składach druków, obowiązany Pan jest, jako przedstawiciel lokalnej państwowej władzy administracyjnej, do ścisłego przestrzegania warunków, dotyczących dozoru nad prasą i otwierania nowych zakładów drukarskich.

Prasa jest wolna w granicach zakreślonych przez dekret o tymczasowych przepisach prasowych. Przedstawiciele władzy administracyjnej winni kierować się w stosunku do prasy obiektywizmem, nigdy zaś względami osobistymi lub politycznymi. Nałożenie aresztu na pojedyncze druki może mieć miejsce w razach wyjątkowych, wyszczególnionych w art. 27 dekretu o tymczasowych przepisach prasowych. Stosowanie aresztu w innych wypadkach uważane będzie za samowolę władzy administracyjnej, niedopuszczalną z punktu widzenia konieczności zabezpieczenia elementarnych swobód obywatelskich w państwie praworządnym.

Odpisy zarządzeń o nałożeniu aresztu na pojedyncze druki polecam natychmiast nadsyłać do Wydziału Prasowego M. S. W.

Zakaz wydawania nowych czasopism oraz otwierania zakładów drukarskich również może nastąpić w razach wyjątkowych, przewidzianych przez dekrety; odmowa winna być należycie umotywowana i oparta na materiale rzeczowym, wyłączającym możliwość jednostronnego rozstrzygnięcia sprawy.

O wszystkich zakładach drukarskich zarejestrowanych po ogłoszeniu dekretów z dnia 7 lutego 1919 roku, polecam niezwłocznie komunikować Wydziałowi Prasowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Jednocześnie nadmieniam, że do zakresu obowiązków Pana, jako osoby urzędowej, powołanej do miejscowego dozoru nad prasą i zakładami drukarskimi, należy również czuwanie nad zgodnością zapisów w księgach sznurowanych poszczególnych zakładów drukarskich, do których wciągane są zamówienia, liczba zamówionych egzemplarzy i format druku z wokonaniami lub wykonanywaniami robotami, oraz zapobieganie sprzedaży druków po za sklepami księgarskimi, t. j. na ulicach i placach przez osoby, pozbawione praw lub ograniczone w prawach albo nie posiadające odpowiedniego zaświadczenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
S. Wojciechowski w. r.

OKÓLNIK

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Rządowych i do Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie.

Wobec ogłoszenia dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów, polecam, aby wszystkie dane, dotyczące czasopism, były niezwłocznie komunikowane Wydziałowi Prasowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych według załączonego szematu.

Jednocześnie przypominam, że wszelkie deklaracje osób, pragnących wydawać nowe czasopisma, podlegają w myśl art. I i II dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych opłacie następującej: 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 marki od każdego następnego arkusza.

Minister Spraw Wewnętrznych
S. Wojciechowski w. r.

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 roku.

OKÓLNIK.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi o niezwłoczne podanie do wiadomości podwładnym organom administracyjnym na prowincji, że nie należy kierować ośobiście petentów po paszporty zagraniczne do Warszawy, gdyż takie postępowanie naraża ich na stratę czasu i pieniędzy bezpotrzebnie, szczególnie gdy Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest zmuszone odmówić wydania paszportu zagranicznego. Prosimy o wydanie rozporządzenia podwładnym organom, by wszelkie podania o paszporty zagraniczne były przyjmowane i w drodze służbowej kierowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Szef Sekcji Technicznej: J. Ziabicki.

Warszawa, dn. 7 lutego 1919 r.

OKÓLNIK

do wszystkich Komisarzy Rządowych.

Skutkiem reskryptu Ministerstwa Aprowizacji z dnia 3 lutego 1919 r. № II R/50146 przypomina się ponownie, że prawo wydawania zezwoleń na przewóz produktów żywnościowych wewnątrz kraju przysługuje wyłącznie Ministerstwu Aprowizacji, wewnątrz powiatów zaś Referentom Aprowizacyjnym Ministerstwa Aprowizacji.

Wkraczanie w kompetencje tych władz będzie surowo karane.

Minister Spraw Wewnętrznych
S. Wojciechowski w. r.

Z Policji Państwowej.

Rozkaz № 82 (24 lutego 1919 r.)

§. 8.

Podaję do wykonania pp. Komisarzom: Sprawdzić mieszkania stróżów domowych w każdym Komisarzacie; w wypadku, gdy mieszkanie stróża byłoby nieodpowiednie, sporządzić protokół i przesłać go do Prezydium Policji.

Naczelnik Policji B. Zbrożek.

Z Milicji Ludowej.

Rozkaz № 7 z d. 12 lutego 1919 r.

Podoficerowie i szeregowcy W. P. przydzieleni do M. L. obowiązani są podczas pełnienia służby nosić mundury i odznaki M. L. za wyjątkiem przewidzianych służbowo wypadków, kiedy wolno włożyć ubranie cywilne.

(—) Ignacy Boerner, kapitan.

Oficer M. L. ob. Żółtaszek Józef rozkazem Kmdy Głównej mianowany został zastępcą Komendanta Okr. Łódzkiego.

Oficera M. L. ob. Langiego Edwarda mianuje adjutantem Komendy Okręgu.

Były of. M. L. ob. Rosiński Zygmunt zostaje rozkazem Kmdy Głównej z d. 11-go b. m. zwolniony z M. L. bez prawa noszenia munduru.

Prawo przeprowadzania rewizji mają jedynie kierownik Referatu III ob. Domański i kierownicy sekcji C. ob. ob. Miller i Purlal. Wszyscy pozostali mogą przeprowadzać rewizje jedynie za każdorazowym zezwoleniem i rozkazem Komendanta Okręgu

Komendant Okręgu Łódzkiego M. L.:

(—) Wł. Konopczyński.

Rozkaz № 8 d. 13 lutego 1919 r.

Of. M. L. Lange Edward uda się d. 14 b. m. wraz z 30 szeregowcami do Piotrkowa, w celu zorganizowania posterunku Milicji Ludowej w Piotrkowie.

W zastępstwie Adjutanta Kmdy pełnić będzie obowiązki jego kierownik Ref. I-go ob. Kusiński Bolesław.

Za K-mta Okręgu Łódzkiego (—) J. Żółtaszek.

Listy gończe.

List gończy. Na zasadzie art. 846—848 Ust. Post. Karn. Królewsko-Polski Sąd Okręgowy w Kaliszu stosownie do decyzji z dnia 30 stycznia 1919 roku, poszukuje Stanisława Radolaka, pochodzącego ze wsi Głodno, gm. Brzeźno, pow. Konińskiego, Michała Karolewskiego, pochodzącego także ze wsi Głodno, a poprzednio zamieszkałego w Łodzi, oskarżonych z art. 589 p. 12,469 cz. II Kod. Karn. i zbiegłych niewiadomo dokąd. Rysopis i znaki szczególne poszukiwanych: 1) Stanisława Radolaka, blondyn z okrągłą twarzą, młody (wiek bliżej nie jest znany) i 2) Michała Karolewskiego, brunet z czarnymi wąsikami (wiek oraz bliższe rysopisy obydwóch poszukiwanych nie są znane). W razie odnalezienia poszukiwanych lub miejsca ich zamieszkania, należy bezzwłocznie zakomunikować najbliższym władzom policyjnym, w celu zaareztowania i doniesienia o tym Sądowi Okręgowemu.

Kalisz, dnia 13 lutego 1919 r.

Za Prezesa Sądu: (podpis).

Za sekretarza: Paszkowski.

List gończy. Na zasadzie art. 846—848 Ust. Post. Karn. Królewsko-Polski Sąd Okręgowy w Kaliszu stosownie do decyzji z dnia 30 stycznia 1919 r., poszukuje b. pomocnika pisarza gminnego w Grodźcu, Józefa Krzyżanowskiego, lat 20, zamieszkałego w Łodzi, oskarżonego z art. 667 Kod. Karn. i zbiegłego niewiadomo dokąd. Rysopis i znaki szczególne poszukiwanego nie są znane. W razie odnalezienia poszukiwanego lub miejsca jego zamieszkania, należy bezzwłocznie zakomunikować najbliższym władzom policyjnym, w celu zaareztowania i doniesienia o tym Sądowi Okręgowemu.

Kalisz, dnia 13 lutego 1919 r.

Za Prezesa Sądu: (podpis).

Za sekretarza: Paszkowski.

W sprawie strat wojennych.

Uprasza się wszystkie urzędy i P. T. Publiczność o wypożyczenie Dowództwu Okręgu Generalnego Łódzkiego notatek, map i planów oraz wszelkich danych, dotyczących przebiegu walk na obszarze Okręgu Generalnego, a w szczególności dających podstawy do obliczenia powierzchni zajętej pod okopy, druty kolczaste, składy wojskowe i drogi pozycyjne.

Wszystkie przysłane dokumenty, po sporządzeniu kopji, zostaną właścicielowi zwrócone, a potrzebne są tylko do obliczenia strat wojennych na obszarze Okręgu Generalnego, wynikłych przez roboty fortyfikacyjne.

Dokumenty prosimy przysyłać do dnia 25 b. m. pod adresem Techniczny Referent D. O. G Ł., — Łódź, Aleje Kościuszki 4, III piętro.

Kuchinka, podpułkownik,
szef sztabu.

Ogłoszenie.

Poszukuje się kilku budynków mniejszych lub większych, w śródmieściu, do wynajęcia w całości.
Oferty przyjmuje Wydział Gospodarczy Magistratu,
Dzielnia № 2, II piętro.

Magistrat.

Drukarnia Państwowa w Łodzi

Telefon 29.

Piotrkowska 85

posiadająca nowoczesne urządzenia techniczne, wykonywa wszelkie roboty drukarskie i introligatorskie dla urzędów państwowych, prosimy przeto o skierowanie swych zapotrzebowań pod wskazanym wyżej adresem.

Zarząd Drukarni Państwowej.

Ogłoszenie.

Niniejszym podaje się do wiadomości publicznej, że stosownie do uchwały Rady Miejskiej z dnia 18 lutego r. b. taryfa na przejazd tramwajami została podwyższona

dla dorosłych z 20 fen. na 30 fen. w tem 3 fen. na rzecz miasta i za koresponden. „ 8 „ „ 10 „

Opłata za bilety dla uczniów i dla wojskowych pozostaje tymczasowo bez zmiany.

Taryfa powyższa obowiązuje od dnia 23 lutego r. b.

Dyrekcja
Kolei Elektrycznej Łódzkiej.

KOMITET DLA BEZROBOTNYCH

zawiadamia,

że na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej normy zapomogowe ulegają zmianie, a mianowicie:

głowa rodziny otrzymywać będzie	Mk. 2.—	dziennie
żona	1.—	„
każde dziecko	—50	„

z tym zastrzeżeniem, aby suma zapomogi poszczególnej rodziny nie przewyższała Mk. 5.—

Rozporządzenie powyższe obowiązuje od następnej wypłaty tygodniowej.

DELEGAT MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
INŻ. W. ADOLPH.

Czytelnia
Nowości

Alfreda Straucha

w Łodzi,

ulica Dzielna № 12,

poleca bogaty wybór
książek w 4^{ch} językach.

Pierwsze
i najtańsze
źródło!!

Kajeta.
Stalówki.
Ołówki.
Papiery kancelaryjne.
Atramenty i tusze.
Gumy do wycierania.
Błoki notesowe.
Kalendarze.
Księgi Handlowe.
Pocztówki i t. p.

Hurtowy skład papieru i materiałów
piśmiennych oraz wydawnictwo kart
pocztowych.

A. J. OSTROWSKI

Łódź, Piotrkowska 55.

Filja w Warszawie, Bielańska № 18.

Losy Loterii Klasycznej

po cenie umiarkowanej poleca

Koncesjonowany Kantor Wymiany i Loterii

Samuel Weinberg Łódź —
Piotrkowska 58.

Kupno i sprzedaż papierów procent-
towych oraz walut zagranicznych.

Ciągnięcie 2-ej klasy R. G. O. 10 i 11 marca r. b.

OGŁOSZENIE.

Wydział Zaprowadzania Miasta sprzedawać będzie od 24 lutego 1919 roku w sklepach Komitetu Rozdziału Chleba i Mąki osobom nienależącym do kooperatyw (niezrzeszonym), prócz artykułów dotychczas sprzedawanych, po 1/4 funta kaszy na osobę (na okres dwutygodniowy) za okazaniem legitymacji chlebowej.

Magistrat.

OGŁOSZENIE.

Mieszkańcy miasta i lokatorzy uskarżają się, że grupa niezadowolonych z warunków ekonomicznych stróżów domów, wywołując strajk i chcąc zmusić właścicieli nieruchomości do ustępstw, stosuje terror, który skutkami odbija się na ogóle mieszkańców.

Taki stan rzeczy przez organy bezpieczeństwa tolerowanym nie będzie.

Mieszkańcy wodę mieć muszą, światła zamykać nie wolno, zamykanie i otwieranie bram odbywać się musi w sposób normalny, a to w interesie zdrowia, bezpieczeństwa mienia i bezpieczeństwa ogniowego.

Wykroczenia meldować w Komisariatach. Przeciw winnym zastosowane zostaną środki policyjne i karne.

Naczelnik Policji

B. Zbrozek.

Łódź, dnia 21 lutego 1919 r.

Ogłoszenie.

Wydział Surowców Wojennych przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu w Łodzi przy ulicy Cegielnianej № 18, podaje do wiadomości osób interesowanych, że posiada na składzie różne smary, naftę i papę do celów technicznych po niżej wymienionych cenach:

Olej maszynowy	po mk.	230.—	za 100 kg.
Olej wrzecionowy	" "	220.—	" "
Olej cylindrowy	" "	295.—	" "
Olej maszynowy motorowy i turbinowy	" "	250.—	" "
Smary maszynowe wojenne twarde	" "	310.—	" "
Smary wojenne do trybów " "	" "	300.—	" "
Nafta	" "	220.—	" "
Papa dachowa			
3/0 wagi od 70—80 f. 1×6 ³ / ₄ m ²		25.—	za 1 rolkę
2/0 " " 60—70 f. 1×6 ³ / ₄ m ²		22.—	" "
1/0 " " 50—60 f. 1×6 ³ / ₄ m ²		20.—	" "

Próbki można obejrzeć w Wydziale Surowców Wojennych.

Drobne ogłoszenia.

Zagubiono paszport niemiecki na imię Anny Horodyńskiej, wydany w Łodzi. Ul. Piotrkowska 292.

Zaginął paszport niemiecki na imię Stefana Gebel (Gbil), wydany w Łodzi. Rokicińska 7.

Zaginął paszport niemiecki na imię Izrael Weinrieb, wydany w Łodzi. Rokicińska 6.

Zaginął paszport niemiecki na imię Goldberga Icka Majera, wydany w Łodzi. Południowa 21.

Zginęła kartka chlebowa na imię Juliusza Majera. Piotrkowska 112.

Zgubiono paszport niemiecki na imię Mordka Holanda, wydany w Łodzi. Brzezińska 4.

Zgubiono legitymację na imię Abrama Opatowskiego, wydaną przez Radę Robotniczą w Zd.-Woli. Zduńska-Wola.

Zgubiono paszport polski tymczasowy na imię Benjamina Opatowskiego, wydany w Zd.-Woli. Zduńska-Wola.

Zgubiono kartę węglową na imię Moszka Michrowskiego, wydaną w Łodzi. Widzewska 107

Zaginęły paszport rosyjski i legitymacja z byłej okupacji austriackiej, wydane w Lublinie na imię Moryca Szyfmana. Łódź, Dzielnia 9.

Zagubiono paszport niemiecki na imię Magdaleny Kamińskiej, wydany w Łodzi. Brzezińska Szosa 1.

Zaginął paszport niemiecki na imię Otto Knaifel, wydany w Łodzi. Główna 35.

Zagubiono paszport niemiecki na imię Anna Benke. Piaseczna 6.

Zaginął paszport niemiecki na imię Dawid Lederman, wydany w Łodzi. Pańska 45.

Zaginął paszport niemiecki na imię Noma Brauner, wydany w Łodzi. Jerozolimska 7.

Zaginął paszport niemiecki na imię Pinchosa Breslera, wydany w Łodzi. Główna 65.

Zagubiono paszporty niemiecki i rosyjski na imię Fryderyk Wilhelm Kuntze. Ruda Pabjanicka, Łąkowa 206.

Zaginął paszport na imię Wolf Rozenblum i karta węglowa na imię Wolf Rozenblum. Odd. Piotrkowska 33.

Zaginął paszport niemiecki na imię Anny Joanny Taute, wydany w Zgierz. Orla 5.

Zaginął spis przemysłowy (Gewerberolle) na imię Daniela Frydwałda, nauczyciela tańców. Konstanytnowska 16.

Zgubiono portfel z dokumentami, pieniędzmi i paszportem niemieckim na imię Mojżesza Nowaka, wydanym w Łodzi. Średnia 6.

Zgubiono torebkę z dokumentami; kartę węglową i książeczkę z komisji Inwalidów na imię Piotra Stachowicza. Łaskawego znalazcę proszę o zwrócenie się na ul. Pasaż Majera 4 (Telegraf). Za wynagrodzeniem.

Zaginął patent na rok 1919 na imię Ajgiera Uszera, wydany w Bielawach. Osada Sobota.

Zginęła kartka chlebowa na imię Chaja Szenkman. Dolna 17.

Zaginął paszport niemiecki na imię Jakóba Bolesławskiego, wydany w Łodzi. Brzezińska 7.

Zaginął paszport niemiecki na imię Jankiel Rabinowicz, wydany w Łodzi. Targowa 54.

Zaginął paszport niemiecki na imię Marcjanny Jędrzejczak, wydany w Łodzi. Franciszkańska 38.

Zaginęła legitymacja chlebowa nr. 3254 na imię Moszek Bórenstein. Pasaż Szulca 16.

Zaginął paszport niemiecki na imię Mendel Szterensztajn, wyd. w Łodzi. Długa 35.

Zaginął paszport niemiecki i legitymacja Komitetu Zapomóg dla bezrobotnych Ignacego Orpikowskiego. Miedzianna 12.

Paszport niemiecki i matrykuła Wyższej Szkoły Handlowej Kupiectwa Łódzkiego, wydane na imię Antoniego Michałowskiego, zaginęły. — Znalazca zechce oddać na ulicę Piotrkowską 106.

Skradziono paszport niemiecki wydany w Chojnach na imię Jana Mancewicza. Rągowka 107.